

El dèficit com a excusa: un altre cop de força a les institucions

Dijous passat, vam mantenir al Consell General un llarg debat amb la majoria de DA. Un debat durant el qual vaig manifestar fermament la meua oposició a una proposta que, sota l'excusa de controlar el dèficit, busca emmordassar les polítiques progressistes. El debat em va permetre exposar per què no podíem votar la proposició de llei de DA adreçada a retallar la iniciativa legislativa del Consell General en matèria pressupostària i fiscal.

No la podíem votar perquè, representa un atac sense precedents a la separació de poders i a la delimitació de competències entre les diferents institucions.

No la podíem votar perquè és una perfecta il·lustració de les teories dels economistes neoconservadors que assimilen les institucions polítiques de base democràtica amb la producció de grans dèficits pressupostaris per la qual cosa –visca la tècnica econòmica!– ara ja es tracta no solament d'emmordassar sinó de guillotinar les competències i potestats del Consell General en matèria financera i fiscal. Es pretén, sense embuts, mutilar el dret de les properes legislatures a modular la fiscalitat del país.

No la podíem votar perquè és una còpia matussera d'una llei espanyola, la *Ley Orgánica de Estabilidad Presupostaria y sostenibilidad Financiera*, del 27 d'abril del 2012.

Aquesta mal anomenada llei de *la regla d'or* es carrega d'un cop de ploma tota l'estructura de l'Estat constitucional, introduint per sobre de totes les institucions un

tribunal, econòmic i sobretot polític, sense cap control democràtic.

Un tribunal que pot fer i desfer segons vulgui, doncs no respon al control de ningú ni té instàncies d'apel·lació. I tot això sense que aparegui en la Constitució aquell Tribunal que ara DA vol situar per damunt de les institucions elegides democràticament.

DA deu tenir un problema amb la sobirania del poble que instaura la Constitució doncs si ja s'ha vist tombada en altres casos durant aquesta legislatura ara li volen donar un cop definitiu amb aquesta llei que permet al Tribunal de Comptes destituir, si ho considera, a qualsevol ministre, conseller comunal, cònsol o al cap de Govern, en contra el que marca la mateixa Constitució.

La desviació pressupostària és una responsabilitat política, no un delictes. Si puja el preu del petroli o del ciment, si baixa el consum de tabac o tenim un mal hivern, ¿és culpa del Govern? ¿del ministre? ¿dels funcionaris que elaboren el pressupost? ¿Es pot controlar o preveure aquestes variacions a 4 anys vista? ¿a 1 any vista? ¿a 1 mes vista? No! Molt sovint, sinó sempre, depèn de factors que ni controlem ni podem preveure com són el clima o els conflictes internacionals.

No es pot confondre desviació pressupostària amb malbaratament de cabals públics.

Hem de prohibir o sancionar als ciutadans la seva lliure elecció d'un programa polític que impliqui més despesa

i més endeutament? Aleshores estariem limitant quin tipus de programes polítics es poden presentar a priori, seguint ja una ideologia ben determinada.

¿A què correspon la limitació del 40% del PIB pel dèficit de l'Administració general, i del 55% del PIB per tot l'Estat? ¿Per què aquestes xifres, quan a Europa s'ha considerat que un 60% del PIB és un deute acceptable? I, ja que hi som, ¿quin PIB agafarem de referència? ¿El que calcula el departament d'estadística del mateix Govern que és una estimació indirecta? (per cert, encara esperem el pla d'estadística que marca la llei d'estadística i que ens donaria més elements del càlcul del PIB).

Un PIB que surt en altres fórmules de càlcul en la proposició de llei i que poden fer variar substancialment el que és permès o no, segons s'estimi. Si volen anar per aquest camí seria més normal que el PIB estigués determinat de manera directa per una entitat independent del Govern o de la majoria política (i financera).

Tal i com vaig dir dijous davant del Consell General nosaltres pensem que la veritable voluntat que s'amaga darrere *la regla d'or* és, clar i català, la limitació de la recaptació impositiva directa, que apareix al capítol sisè de la proposició de llei. Es vol contentar la part dels votants de DA que no volien un IRPF a Andorra.

S'acosten les eleccions generals i Antoni Martí vol recuperar el vot dels nombrosos decebutos per la seva erràtica gestió.